

W ŚWIECIE EMOCJI

KARINA MUCHA

IWONA PIETRUCHA

ANNA STALMACH-TKACZ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania wychowania przedszkolnego

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Agnieszka Karczewska-Gzik

Recenzja merytoryczna – dr Anna Kienig

Maria Ferenc

dr Beata Rola

Urszula Borowska

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Tytuł zajęć:

W świecie emocji

Cel główny:

rozwijanie umiejętności nazywania uczuć oraz radzenia sobie z nimi.

Cele szczegółowe:

dziecko uczestniczy w różnego rodzaju zabawach ruchowych, rozpoznaje i nazywa podstawowe emocje, próbuje sobie radzić z ich przeżywaniem, poprawnie komunikuje się z dziećmi i osobami dorosłymi, wyraża swoje rozumienie świata za pomocą komunikatów pozawerbalnych.

Metoda projektu:

Techniki: rozmowa, pogadanka, wykorzystanie literatury, pantomima, zabawy ruchowe, inscenizacja.

Formy pracy: praca z całą grupą, praca indywidualna.

Środki dydaktyczne: ilustracje przedstawiające emocje, piktogramy emocji, kostka, kartki papieru.

Opis przebiegu zajęć: „Nasze buzie” – rozmowa przy ilustracjach, próba nazywania przedstawionych uczuć. Pogadanka na temat uczuć i emocji, które mamy w sobie w zależności od różnych sytuacji: „Co to są uczucia?”, „Gdzie rodzą się uczucia?”, „Jakie mamy rodzaje uczuć?” (dobre i złe). Przedstawienie dzieciom definicji emocji, dostosowanej do ich wieku i możliwości. Zabawa pantomimiczna „Podróż do Krainy Złości, Radości i Smutku” (dzieci odzwierciedlają zachowaniem emocje panujące w danej krainie). Dzieci ustawiają się w pociąg i wyruszają w podróż do Krainy Złości: w tym miejscu ludzie chodzą obrażeni, są źli i zagniewani, tupią nogami, zaciskają dłonie w pięści i głośno krzyczą. Następnie pociąg rusza dalej i zatrzymuje się w Krainie Smutku. Tutaj ludzie chodzą zasmuceni, markotni, płaczą. Wreszcie pociąg rusza do Krainy Radości, w której żyją ludzie zawsze uśmiechnięci, życzliwi i pomocni wobec siebie, witają się z dziećmi serdecznie. Dzieci wypowiadają się na temat tego, w której krainie podobało im się najbardziej i dlaczego. „Kostka uczuć” – zabawa dydaktyczna. Dzieci rzucają do siebie kostką, osoba, która ją otrzyma, stara się nazwać konkretną buzię, która jej wypadła po rzucie, a następnie pokazuje tę emocję mimiką twarzy. Zabawa ruchowa „Pokaż emocję swoją buzią”: przypisujemy do znaków pogody konkretne uczucia, np. słońce to radość, deszcz – smutek, piorun – złość, śnieg – spokój, chmury i wiatr – zdenerwowanie, czarne chmury – strach itp. Na każdą przerwę w muzyce dzieci zatrzymują się, patrzą na wyznaczony symbol i pokazują gestem i mimiką emocję przypisaną do danego symbolu. „Dokończ zdanie”: „Jestem zły, gdy ...”, „Cieszę się, kiedy...”, „Jestem smutny, gdy...”, „Jestem zdziwiony, gdy...”. *Zły humorek* D. Gellner – czytanie wiersza i próba jego inscenizacji: dobieranie symboli, które

wyrażają emocje (buziek) oraz nazw uczuć odpowiednio do czytanych fragmentów wiersza. Dzieci słuchają inscenizowanych przez nauczycielkę fragmentów wiersza, mówią o własnych doświadczeniach i dobierają pasującą do sytuacji „buźkę” oraz nazywają uczucie. „Pogięta kartka” – dzieci wyobrażają sobie, że są bardzo zagniewane, złe, mną w kulkę białą kartkę, mocno ją ściskając. Kiedy złość minie, starają się kartkę rozprostować. Wyobrażają sobie, że ta kartka to osoba, na której wyładowały swoją złość. Czy kartkę da się doprowadzić do stanu przed zabawą? Jak czuje się osoba skrzywdzona? (Tak jak ta kartka, trudno jest jej zapomnieć o krzywdzie, zostają ślady). Zabawy muzyczno-ruchowe wyrażające emocje „Nie chcę Cię znać”, „Dwóm tańczyć się zachciało”. Czytanie wybranych wierszy związanych z emocjami, np. *Psie smutki* J. Brzechwy. Zabawa „Start rakiety” – wysyłamy złość oraz wszystkie negatywne emocje w kosmos. Dzieci wykonują polecenia nauczyciela: bębnią palcami po podłodze, najpierw cicho, powoli, a potem coraz szybciej i głośniej, klaszczą w dłonie z natężającą się głośnością i we wzrastającym tempie, tupią nogami, także tutaj zaczynają cicho i powoli, a potem coraz szybciej i głośniej. Hałas i szybkość wykonywanych ruchów stopniowo wzrasta, dzieci wstają gwałtownie ze swoich miejsc, wyrzucają z głośnym wrzaskiem ręce do góry – to znak, że rakieta wystartowała! Powoli dzieci siadają na swoich miejscach. Ich ruchy uspokajają się, słychać tylko delikatny szum, aż wszystko cichnie – rakieta znika za chmurami. I w naszych sercach i na naszych twarzach pojawia się radość.

Samooocena: na tablicy zawieszone są różne piktogramy twarzy (radosna, zła, smutna itp.). Zadaniem dzieci jest wybranie właściwej buzi, adekwatnie do swojego nastroju: „Jak się czuje?”, „Czy podobało mu się zajęcie?”.

Komentarz metodyczny

Podczas zabawy „Podróż do Krainy Złości, Radości i Smutku” w każdej krainie słychać muzykę odpowiednią do emocji: złości, smutku i radości. Każda kraina znajduje się w innym miejscu sali i jest oznaczona symbolem oddającym daną emocję. Kostka uczuć to miękka kostka z kieszonkami, do których wkładamy potrzebne obrazki, można również zrobić kostkę samemu i przykleić ilustracje emocji.